

Bemærkninger til forslaget

Af § 1 i lov nr. 258 af 8. juni 1979 om varmforsyning fremgår det, at lovens formål er at fremme den bedst mulige anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand samt at mindske energiforsyningsafhængighed af olie.

Siden oliekrisen i 1973-74 har skiftende regeringer gennemført en række foranstaltninger for at imødegå afhængighed af olietilførsler. Der er bl.a. gennemført en række beskæftigelsesfremmende støtteordninger med henblik på bl.a. igangsætning af isoleringsarbejder, udbygning af vedvarende og alternative energianlæg og etablering af transmissionsledninger til udnyttelse af overskudsvarme fra kraftværker og industrivirksomheder.

De samfunds- og privatøkonomiske konsekvenser af disse bestræbelser har stort set været sammenfaldende, idet både samfundet og den enkelte forbruger – det være sig en enkeltperson, en virksomhed m. m. – på lang sigt har opnået besparelser ved en reduktion eller omlægning af sit energiforbrug, et forbrug, der i altovervejende grad har været baseret på anvendelse af olie.

I perioden fra 1973-74 og frem til i dag er udbygningen af de eksisterende kollektive fjernvarmesystemer fortsat, uden at det har været nødvendigt at anvende politiske tvangsforanstaltninger. Samtidig har de stærkt stigende oliepriser medført, at en række projekter til udnyttelse af vedvarende og alternative energiformer har vist sig økonomisk fordelagtige for forbrugerne, der – ligeledes på eget initiativ – har gennemført projekterne i praksis.

Det er i denne forbindelse værd at bemærke, at ca. 750.000 boligenheder, dvs. ca. 1/3 af det samlede antal boligenheder i Danmark, i dag forsynes med fjernvarme og stort set samtlige boligenheder med elektricitet, uden at det har været nødvendigt at anvende tvangsmidler.

Varmebehovet medfører efterhånden alvorligt tyngende omkostninger for den enkelte forbruger, omkostninger, der i forhold til realindkomsten er betydeligt større end på det tidspunkt, da lov om varmforsyning blev vedtaget i folketinget. Disse

omkostninger er ikke mindst tyngende for de socialt dårligst stillede befolkningsgrupper, og der er således betydelige reallønsværdier forbundet med et frit forbrugsvalg.

Af varmforsyningslovens § 15 fremgår det, at energiministeren efter forhandling med de kommunale organisationer kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes behandling af sager efter § 14 – dvs. godkendelse af projekter for etablering af nye kollektive varmforsyningsanlæg eller udførelsen af større ændringer i eksisterende anlæg – herunder regler om, i hvilket omfang de berørte grundejere ved afholdelse af møder eller på anden måde skal inddrages i forberedelsen af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg.

Med de erfaringer, der indtil nu er indvundet omkring varmforsyningslovens administration, må det konstateres, at den lokale indflydelse er reduceret langt ud over, hvad der er forudsat ved lovens vedtagelse. Energiministerens anvendelse af varmeplandirektiver medfører, at der kun levnes et minimum af medindflydelse til kommunalbestyrelser, borgere og forsyningsselskaber, idet varmeplandirektivernes indhold er så bindende for projekterne, at borgerne på forhånd er afskåret fra indflydelse på valg af opvarmningsform.

Ved at flytte varmeplanlægningens grundlæggende faser ud i lokalsamfundene med ansvaret liggende hos kommunalbestyrelserne i et samarbejde med forsyningsselskaber og borgere, således at det samarbejde, der i forvejen i en række forhold er etableret mellem disse parter, forstærkes, får folketingets intentioner, om at borgerne skal have medindflydelse på varmeplanlægningen, et reelt indhold.

Energiministeren har i den gældende lov hjemmel til at fastlægge nærmere forudsætninger – varmeplandirektiver – som de regionale og kommunale myndigheder skal lægge til grund i varmforsyningsplanlægningen. I bemærkningerne til lovforslaget er der nærmere redegjort for, hvilke bindinger der kan fastlægges i varmeplandirektiver. Der skal således foretages en omfattende analyse af en